

Avrupa ülkelerinde bulunduğumda etrafımdaki hiç kimse namaz kılmıyordu. Çünkü onlar Hristiyan'dı. Kendi kendime sordum: Ben neyim? Ben Müslüman'ım... Neremden belli Müslüman olduğum? Şahsi hayatımda Müslümanlığım belli. Fakat sosyal hayatta belli değil. Öyleyse namaz kılmam şart! Amerika'da bulunduğum 60'lı yıllar... İzne çıkmıştık. Bir öğle namazı vaktinde okuldan uzaktaydım. Cami yok, kilise kapalı. Parka gittim. Orada ağaçların arasında, çimenlerin üzerinde namaza durdum. İçimde bir sevinç, bir ses... Çok şükür. Namaz kılıyorum. Namaz kılacağım yeri seçtim. Gölgeye bakıp kıbleyi tayin ettim. Acayip duygular içindeyim. "Niyet ettim öğle namazının sünnetini kılmaya", demedim... Dedim ki: "Allah'ım ben öyle bir

yerde bulunuyorum ki Amerikalı öğretim üyelerine itaat ediyorum. Onlara itaat edip sana itaat etmemek olur mu? Kalbimi çalıştıran, bana hayat veren, sağlığıma devam ettiren, tahsil yapmak için bana akıl veren Allah'ım; Sana hamd için Sana şükür için namaz kılıyorum. Başımı toprağa koyacağım. Esmâül hüsnanın tecellisine karşı kendimi bir hiç hükmünde sayıp kainatın, her şeyin kumandan-ı azamı olan Allah'ım, Sana secde edeceğim. Allahu ekber..." tekbir aldım. Hayalim diyor ki, yeryüzü bir mescit, Kâbe mihrap, Resul-ü Ekrem Efendimiz (sas) mânen imam, ben de cemaatım. Çevremde bulunan mahlukat namına Allah'a secde ediyorum... Böylesine acîp bir duyguyla rûkua eğildim, secdeye gittim. Başımı secdeden kaldırmak istemedim. Amerika büyük bir devlet. O devletin büyüklüğü Allahu ekber yanında nokta bile olamaz. Secdeden doğruldum. Bir de baktım, bir sürü insan dolmuş etrafıma. Büyük bir kalabalık. Onların ortasında ben namaz kılıyorum. Namazı bitirinceye kadar kalabalık dağılmadı. Selam verdim, kalktım. Kalabalıktan bazı insanlar secde ettiğim yere geldiler. Çimenlerin arasına bakıyorlar. Burada ne vardı ki, bu adam kafasını buradan kaldırmıyor? Sonra önümdeki ağacın gövdesine baktılar. Burada ne var ki bu adam yattı kalktı önünde? Sonunda biri gelip sordu, "Ne yapıyorsun?" Dedim ki: "Ben Müslüman'ım, namaz kılıyorum." Bu sözü söylerken sanki dünyanın tepesine çıkmışım, herkese ilan ediyorum. "Ben Müslüman'ım! Namaz kılıyorum!" Namaz, çok uzakta yabancı bir ülkede, gayrimüslimlerin içinde beni İslam sancağı gibi ayakta tuttu. Namaz kıldığımı gören, yanıma gelirdi. Sen Müslüman mısın, derdi. Namaz, hayatıma nurunu serpiyordu... Çilesini çekmediğimiz şey bizim değildir. Zor şartlarda namaz kılmanın çilesi varsa, Allah için çile çekmek en büyük saadet. "Çeşitli sebeplerle namaz kılmıyoruz." diyorlar. Onlara diyorum ki: "Hiç değilse bazen, bir vakit namaz kılmak lazım. O namazla ne oluyor? Müslüman, Müslümanlığını ilan ediyor. Midenin gıdasını vermeyince açlığın acısını çekiyoruz. Aynı şekilde adam diyor ki: "Sıkıntıdan patlıyorum!" Niye sıkılıyor? Beynimiz ilim ister, kalbimiz ibadet ister. Onların gıdasını vermeyince insan sıkılır. Hiçbir şey yapamazsa televizyonun karşısına oturur, saatlerce kalkmaz. Tabii o halin getireceği bazı psikolojik hastalıklar da olabilir. Ben hastalanmadan önce bir gayem vardı: İstanbul'un bütün camilerinde namaz kılmak!.. Bir gün Ortaköy'de, bir gün Eminönü'nde, bir gün Levent'te... 10 yıl önce hastalandım. Camiye gidemiyorum. Yaş ilerliyor, seneler geçiyor. Nereye gidiyoruz? Ahirete. Benim ak saçlarım ahiret biletidir. Yolcuyuz biz. Çantamızı almış gidiyoruz. Çantamızda sevaplar olsun. Namazlarımı

Bir namaz hatırası...

Hekimoğlu İSMAİL tarafından yazıldı
Pazartesi, 06 Mayıs 2024 04:56 -

yeniden camide kılacak kadar yürüyebilmeyi isterdim.

Hekimoğlu İSMAİL

12 Şubat 2011, Cumartesi